

Anderledes er det med Hensyn til det foreliggende Lovforslags § 22, thi der gaar Bestemmelsen ud paa, at der ved hvert af Isolationshuse skal være en lønnet uddannet Sygepleierste. Jeg tror rigtig nok, at det vil blive, om det end er praktisk, en noget dyr Foranstaltning. Skal man have en saadan Sygepleierste, maa hun bo i Nærheden. Men det er vistnok overhovedet et stort Spørgsmaal, om man allevegne paa Landet vil faae Sygepleierster til at nedsette sig, naar der ikke ellers er videre Gjerning for dem, men kun den Mulighed, at de kunne komme i Funktion om nogle Aar i kortere eller længere Tid ved et Epidemihospital. Men i saa Fald vil Lønningen blive ikke ganske ringe. Derfor mener jeg, enten man nu vil bibeholde egentlige Isolationshuse i det i Lovforslaget opstillede Omfang eller paahvilde deres Indretning i et indskrænket Omfang, at man maatte kunne nøies med en lignende Bestemmelse som den, der findes i Loven af 2den Juli 1880. Er det tilstrækkeligt med Hensyn til Indtrængen af Sygdomme udefra, at man har sikret sig ved disse Receptionslokaler den første øjeblikkelige Hjælp, kan jeg ikke se, at der vilde behøves Mere ved samme Slags Sygehuse inde i Landet. Man træffer Aftale med Personer, som ere pligtige til at overtage den Gjerning. Nærmer der sig en Epidemid, forbereder man sig paa at modtage den, og kommer den pludselig over Landet, vil det ikke være vanskeligt at skaffe en Sygepleierste til Veie med kort Varsel. Jeg har troet at burde drøje ved dette Spørgsmaal, fordi det forekommer mig at være særdeles vigtigt; jeg haaber, at det vil blive taget særligt under Overveielse af det Udvalg, som kan ventes nedsat.

Jørgensen: At der er Trang til en Epidemilov og længe har været det, skal jeg ganske erkjende, og det er vistnok Noget, der erkjendes af Alle, at naar man gaar til at give en saadan almindelig Epidemilov, bør man ikke blive staaende i finantiel Henseende paa det nuværende Grundlag. At man bør lægge nogle af Udgifterne over paa Staten og fordele Resten paa større Kredse, kan jeg ogsaa være enig i er hensigtsmæssigt. Det er for Resten Noget, vi med Hensyn til Sygdommes Behandling kjende allerede i flere Forhold, f. Ex. ved Sindsyge-Anstalterne, hvor Udgifterne indtil den nyeste Tid bleve fordelte provindsvis, og ved Udgifterne til Behandlingen af syfilittiske Sygdomme, der afholdes af Amtsraads Kredsen. Principet er altsaa ikke nyt.

Foruden den almindelige Trang, der længe har været, er der i Motiverne slaaet paa, ligesom den høitærede Minister slog derpaa, at der i dette Dieblit er særlig Grund til at fremme en Epidemilov, og da navnlig en Epidemilov, som omhandler Foranstaltninger imod de Smitsotter, som i Reglen indbringes fra Udlandet: Kolera og deslige, og jeg tør antage, at derved sigtes fortrinsvis til Muligheden af, at en Koleraepidemi kunde forestaa. Det forekommer mig, at man egentlig ved Behandlingen af denne Lov gjør ganske vel i at vedkjende sig dette og have det for Die; thi saa bliver man nødsaget til for Befolkningens Skyld at gjøre sit Yderste for at faae Bestemmelser, der angaa den Slags Smitsotter, gennemførte. Det, der er antydet i Motiverne, udtales ganske aabent af ansete Læger. Jeg skal f. Ex. henlede Opmærksomheden paa et meget interessant lille Skrift, som er omdelt i Landsstinget, af den velbekjendte Læge, Dr. S. Engelsted. Han udtaler deri, at efter al Sandsynlighed — mere kan han jo ikke sige — maa vi komme i Berøring med en Koleraepidemi. Han oplyser, at Koleraen holder Tournéer paa 10 Aar i Europa og derpaa igjen ferierer i 10 Aar. Vi have haft Besøg to Gange af den, og der er Mulighed for, at det kan ske igjen. (Fischer: Man kan ikke gjøre sikker Regning derpaa!) Der er Grund til at henlede Opmærksomheden paa, at en saa anset Læge finder Anledning til offentlig at udtale det, jeg har anført, og det maa jo være en Spore til at fremme Lovforslaget og Lovgivningen i den Retning. Lovforslagets Hovedbestemmelse, som det til Syvende og Sidst kommer an paa, findes i § 2, som omtaler den offentlige Behandling, der skal finde Sted eller kan finde Sted lige overfor forskellige Sygdomstilfælde, men i denne Paragraf ere Bestemmelserne meget forskellige. De hvile i Paragrafens første og andet Stykke paa 2 ganske forskellige Principer. Bestemmelserne i Paragrafens første Stykke, som angaa det, som Lovforslaget eller Motiverne nævne som Sygdomme, der importeres ude fra, altsaa Kolera og deslige, ere meget virksomme. De gaa ud paa, at Indet skal gribes ved Roden, de gaa ud paa, at den offentlige Behandling bør begyndes strax, at Sygdommen bør forfølges paa ethvert Stadium, og alle Forholdsregler træffes uden Ophold i Genhold til den Myndighed, Lovforslaget giver de forskellige Autoriteter. Det er vistnok det ene rette Princip, naar man vil for Alvor bekæmpe Epidemier, at angribe dem strax. Det er ogsaa blevet anerkjendt af andre ærede Medlemmer. Men i Lovforslagets samme